

MARIA NICULESCU

S-a născut la 14 ianuarie 1948, București. A publicat primul text în 2001, în revista Societății Scriitorilor Români, iar debutul editorial a avut loc în același an, cu volumul de poezii „Miere și fiere”.

Cărți publicate: „Vlăstarii fericirii” (acrostihuri - 2004), „Credința și păcatul” (poem în versuri - 2006), „Leagăn de smarald” (acrostihuri - 2006), „Dar din Dar” (poezii pentru copii - 2006), „Rodind precum o primăvară” (acrostihuri - 2006), „A dimineților Lumină” (versuri religioase - 2007), „Elful florii de colț” (poezii de dragoste - 2007), „Nopti de mister, zile de taină” (versuri - 2008), „Curcubeul razei de lună” (sonete - 2009), „Renăscând pe altarul firii” (acrostihuri - 2009), „Monumentul Cuvântului” (poeme de dragoste, acrostihuri - 2009), „Laguna albastră” (rondeluri, sonete, sonete-acrostih - 2010), „Clipa albă a zborului” (sonete, sonete acrostih, acrostihuri - 2010), „Iubire neînăripată” (sonete acrostihuri și acrostihuri - 2012), „Cu iola în larg” (poeme în stil haiku - 2012), „Cărticică pentru Toni” (poezii pentru copii, părinți, bunici - 2014), „Prietenii nemuritoare/Amicizie immortali” (ediția I și II, acrostihuri, volum bilingv română-italiană în traducere proprie - 2016 și 2018).

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură

LĂSAȚI-MI SURÂSUL

E veselie multă în inima-mi și soare,
Lin, a mea tinerețe, spre-albastru, iată,
E gându-mi pur și-aparte, mă simt spre 'nalt purtată,
O, Doamne, când iubirea îți simt din depărtare.

Nu știu, se rupt-a lanțul ce inima domină,
Ori, poate, absolutul eu am găsit, în fine,
Respect o lume toată, o lume-mi aparține,
Ah, îmi doresc o viață curată și senină.

Lăsați-mi existent, a buzelor zâmbirea,
Un vis, a mea speranță, o floare parfumată,
Zglobii și blonde raze, un gând ce fuge roată...
Ispite făr'de care stinsă mi-ar fi firea.

M-AM RESEMNAT

M-am resemnat la gândul că timpul trece-n fugă
Abia acum, dar fricii nu-i simt trista povață,
Rare-amintiri relevă neîntinată-mi viață,
Cu mine stă iubirea, ea-mi este sfântă rugă.

E minunat, prin vreme, firea a-ți petrece

Lăsând în urmă ghețuri și-nspumegate unde,
Letale uragane sau spectre furibunde,
Amorfa, cruda lume, pietroaie, norul rece...

Las viața - a ei urmare - aleasă împlinire,
Undire dulce pentru o barcă-ntremurată,
Zefirul, blând, sufla-va, vâltori va să străbată,
Iubirea o purta-va spre lumea-n nemurire.

AMINTIRI

Rămasă, amintirea-mi relevă-a vieții șarmuri:
Imperii tumultoase de frumuseți aparte,
Tornado de iubire, ce-n mii inima-mparte,
Ah, fascinante baluri și jocuri între marmuri,

Mirifice promisiuri și sentimente-alese,
Arome de săruturi sub confidente stele,
Răpiri în noaptea-albastră, cu suflete rebele,
Intime și-arzătoare-ntâlniri, mii de flori culese,

Galante fraze,-inele, mări, unde-n devenire,
Lungi, lungi plimbări și-agale în nopți ca de poveste,
Iar florilor, prințesa-eu, cea ce a fost și este,
Arpegii de lumină, arpe cu blonde fire.

Nu știu, poate că viața-i un vis de peste moarte,
Ori visu-mi este viața? Visa-voi mai departe!

RĂMÂI CU MINE

Rămâi, rămâi cu mine, nu mult, ori ești în pripă?
Iar mâine-n zori de ziuă va să revii, știu bine,
Tu faci a'mele gânduri, ades, să se-nsenine,
Al meu iubite vină, așteaptă încă-o clipă!

Poți face tot ce-ți place: -n oglindă te privește
Apoi, cadou, îmi da-vei fascinul razei tale
Sclipind, în lunecare, pe marmorate dale,
Cu ea să mă învălui, nemăsurat, firește.

Ușor, o zi va trece, o lună, ani și soarte,
Cu tine-alături, dragă, atâta-s de fericite!
Cu tine mă simt pură, frumoasa Euridice,
Ispititor de-aproape suntem și mult, departe...

TRANDAFIRI ROȘII

Flori, iată, trandafirii făcut-au, roșii toate,
Rebele par să fie, ba chiar puțin uimite,
Așteaptă, a mea iubită, de tine a fi dorite,
Nu vezi cât de-nfocate-s, profund emoționate?

Culorilor-limbajul de-l afli, e-o minune,
E, poate, pură vrajă ori adevărul, purul

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură

Să știi al mării dorul, ce are-n gând azurul,
Când, în adagio cântă, ce, undele pot spune...

O, imatur și-n fugă, și-atât de inocente
Se nasc-'n-a mea inimă mii de flori, și-s roșii toate,
Atâta-s de rebele, profund emoționate!
Nu știi a lor nespuse, candido sentimente.

Te-aștept, comoară, vină, te-aștept'n-a mea grădină,
Ofranda nemurită ce-n orice clipă-nfloare,
Răspuns'ți va da, o sfântă și scumpă adorare!
O, vină sub azurul de noi aproape, vină!

0%

User Rating: Be the first one !

